

Kapitola 15. KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉ

„Proto vám pravím, že vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“

(Mat 21:43)

Máme zde opět pojem spojovaný s velkým mystériem. A opět si ukážeme, že jde pouze o nepochopení skutečného smyslu tohoto pojmu.

Již jsme se setkali v kapitole Ježíšovo božství s faktem, že Písma někdy používají pojmu „nebesa“ případně ve spojitosti s pojmem „země“ pro alegorické označení lidského uspořádání a jeho vlád – země a nebes v politickém smyslu.

Abychom se naučili uvažovat ve starozákonní terminologii, připomeňme další starozákonní texty, které užívají těchto pojmů v tomto smyslu. Prorok Jeremjáš například popisuje stav izraelské společnosti před dobytím Babyloňany takto:

„Viděl jsem zemi - a pohled, byla prázdná a pustá; a do nebes - a jejich světlo už nebylo. Viděl jsem hory, a pohled, kymácely se, a pahorky a byly všechny otřeseny.“ (Jer 4:23, 24)

Po dobytí Jeruzaléma se též autor vyjadřuje takto:

„Jak jen JHWH ve svém hněvu zahaluje mrakem síónskou dceru. Z nebe na zem svrhl krásu Izraele. V den svého hněvu si nevzpomněl na svoji podnož.“ (Pláč 2:1; EP)

Tento způsob vyjadřování musí mít pochopitelně nějaký faktický důvod.

STAROVĚKÉ TEOKRACIE

Vznik tohoto pojmosloví můžeme datovat do dob, kdy se nebesa¹ na počátku lidstva do dění na zemi poměrně intenzivně angažovala. Tento obecný stav nám velmi pěkně ukazuje text v páté knize Mojžíšově:

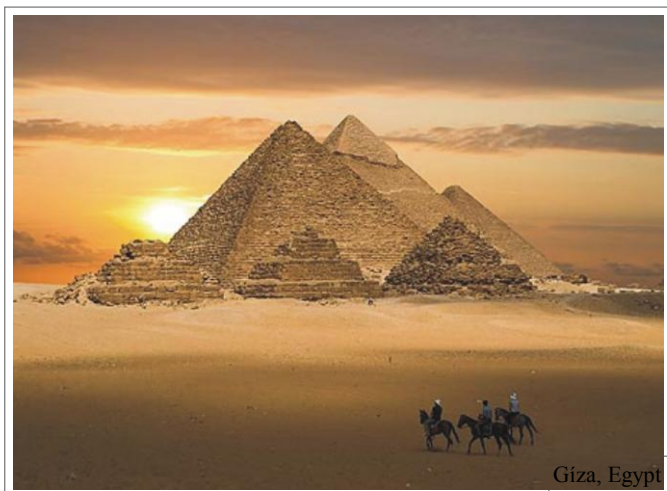
„Když Nejvyšší dával národům dědictví, když rozdělával Adamovy syny jednoho od druhého, upevnil hranice národů s ohledem na počet **Božích synů**. Podílem JHWH je jeho lid, Jákob je příděl, jež dědí.“ (5M 32:8,9)

Poznámka: Opět zde máme teologicky kontroverzní text a opět docházelo k jeho retušování. Výraz „Boží synové“ byl nahrazován výrazem synové Izraele. Originální znění je ale skutečně takovéto. Viz poznámka ve starších vydáních českého ekumenického překladu. Program výchovy nebo vedení, k němuž docházelo v Izraeli, nebyl tedy ojedinelý. K obdobnému procesu docházelo i u jiných národů.

Proč se nebesa takto chovala, je zcela zřejmé z předešlých kapitol – lidstvo bylo ve vážných vývojových problémech a nebesa vynakládala nemalé úsilí na podporu jejich řešení. Proto se pojem *nebesa* stal ve starověku synonymem vlády.

Starověké vlády tedy byly prakticky bez výjimky teokraciemi, což potvrzuje i současná historie a archeologie. Rozdíl je jen v tom, že materialistická věda se domnívá, že starověcí vládcové si svá božstva vymysleli z důvodu vyztužení vlastní moci. To je ovšem pouze moderní předpoklad, a není pro něj žádný důkaz – spíše naopak.

MYTOLOGIE STARÝCH NÁRODŮ

Jiná otázka samozřejmě je, jak si tato božstva starověcí lidé představovali a jaké atributy jim přisuzovali. A pokud můžeme sledovat jak fantazie zapracovala v případě judeokřesťanského vyznání (a to přesto, že je zde kladen takový důraz na pravdivost), nelze pochybovat o tom, že i kolem těchto božstev vznikaly legendy. Dále je tu ta skutečnost, že např. JHWH nebyl přítomen stále, ale vracel se v určitých sedmiletých cyklech nebo i ve víceletých periodách tvořených násobky sedmi². Pokud tomu tak bylo i u ostatních, v obdobích dlouhé nepřítomnosti si pak kultury vybudované kolem těchto božstev mohly žít svým vlastním životem a ke slovu se pochopitelně přihlásil i folklór.

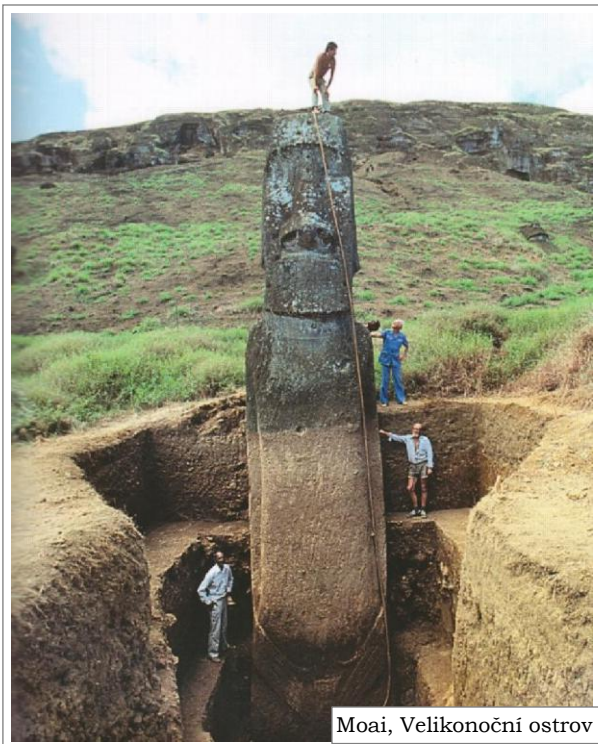
Nicméně řada velmi podivných archeologických nálezů a monumentální památky vybudované právě pro tato božstva nebo v nějaké spojitosti s nimi napovídají, že jejich tvůrci museli být podníceni nějakým skutečně mimořádně silným zážitkem a zkušeností.

¹ *Nebeské mocnosti, panstva, nebeské slávy* a řada dalších termínů v originálních jazycích.

² To musí mít opět nějaký praktický důvod. Snad nějaká astrofyzikální omezení možnosti cestování?

Přítomnost čehosi mimořádného dokazují i fascinující technologické postupy umožňující transport a velmi přesné opracování neuvěřitelně objemných kamenných bloků, o vyspělosti architektury vůbec nemluvě.

Jak ale lidstvo během historie vyspívalo, praktického vlivu nebes neustále ubývalo. Ukázali jsme si již, že Bůh nemá v úmyslu zachovat lidstvo v otrockém nebo infantilním postavení. Naopak, pomáhá lidem přebírat záležitosti do vlastních rukou, předává jim svoji moc – své čili Boží království, tzn. moc, vládu.

CÍL KONTRA PROSTŘEDEK

Konečným smyslem a cílem celého judaického a křesťanského náboženství je vychovat člověka ke schopnosti spravovat své záležitosti.

Poznámka: Jde o výchovu k tzv. spravedlnosti, což je zároveň i archaický výraz s dnes už poněkud posunutým významem. Biblickou spravedlnost bychom dnes nazvali spíše spravovatelností.

Toto musí platit i pro ostatní výchovné programy - náboženství, která se také hlásí k inspiraci z vyššího zdroje, jako je buddhismus nebo islám, který má rovněž velké ambice na celosvětovou správu. Jde vlastně o ty nejúspěšnější z dlouhé řady konkurenčních programů, o jejichž existenci a zahájení víme díky textu v 5. Mojžíšově 32:8,9. Žádné náboženství samozřejmě není samoúčelné – je nebo mělo být nástrojem, prostředkem výchovy člověka ke kulturnímu a duchovnímu povznesení, které jim má umožnit samosprávu – převzetí vlády svých věcí.

Veškeré obřady a náboženské úkony měly pouze obracet pozornost k Bohu a duchovním principům. Byly pouhou pomůckou ke kultivaci ducha. Bůh sám žádné lidské služby a dokonce ani chvály k ničemu nepotřebuje:

„Střež své nohy, kdykoli jdeš do domu [pravého] Boha; a ať se [člověk] přibližuje, aby slyšel, spíše než aby dával obět, jak to činí hlupáci, protože ti si neuvědomují, že dělají to, co je špatné.“ (Kaz 5:1)

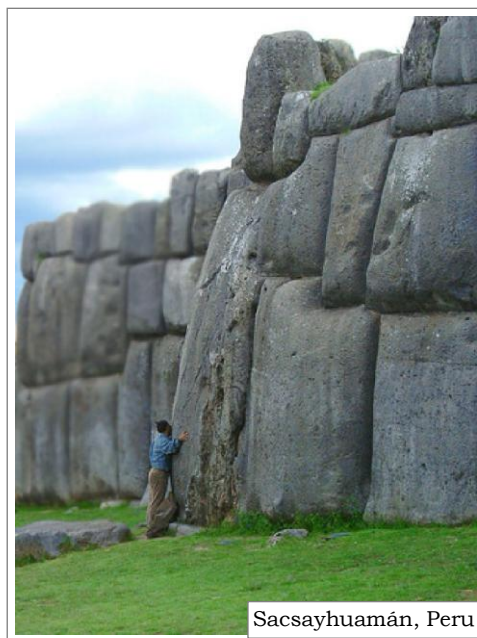
"Naslouchej země! Hle přináším neštěstí na tento lid jako ovoce jejich myšlenek, neboť nevěnovali pozornost mým vlastním slovům; a můj zákon, ten také zavrhli. Co to pro mne znamená, že přinášíte dokonce vonnou pryskyřici ze Šeby a dobrou třtinu z daleké země? Vaše celé zápalné oběti neposkytují žádnou rozkoš a ani vaše oběti mi nejsou libé." (Jer 6:19,20)

„Konat spravedlnost a soud je pro JHWH přednější než obět.“ (Př 21:3)

A Jeremjáš dokonce ukazuje, že provozování náboženských obřadů ve skutečnosti není božského původu.

„S vašimi praotci jsem totiž nemluvil, ani jsem jim nepřikazoval v den, kdy jsem je vyváděl z egyptské země, ohledně záležitostí celého zápalného obětího daru a oběti. Ale toto slovo jsem k nim opravdu pronesl jako příkaz a řekl jsem: „Poslouchejte můj hlas a chci se stát vašim Bohem a vy se stanete mým lidem; a budete chodit po celé cestě, kterou vám přikážu, aby se vám dobře vedlo.“ (Jer 7:22)

To by potom znamenalo, že náboženský ritus je lidmi navržený³, nebesy pouze tolerovaný a posléze přijatý způsob uctívání. Z toho lze dále vyvodit, že Ježíšův výrok – *cokoliv svázete na zemi, bude svázáno i v nebi* – má obecnější uplatnění. Jedinou skutečnou službu, kterou po nás svým prostřednictvím a svým jménem Bůh žádá, je služba lidem:

³ První zmínka o obětech je v souvislosti s Kainem a Abelem, kteří začali obětovat zcela spontánně ve snaze naklonit si Boha pravděpodobně kvůli touze po návratu do zahrady Eden. Potřeba obětí ať zvířecích nebo lidských patrně odpovídala nějakým představám, a tudíž i potřebám primitivního člověka.

„Jděte tedy a naučte se, co to znamená: „Chci milosrdenství, a ne obět'. Nepřišel jsem totiž volat spravedlivé, ale hříšníky.“ ... „Kdybyste však byli rozuměli, co to znamená: Chci milosrdenství, a ne obět', nebyli byste odsoudili nevinné.“ (Mat 9:13,12:7)

„Řekl mu: „Budeš milovat JHWH, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou myslí. To druhé je mu podobné: Budeš milovat svého bližního jako sám sebe. Na těchto dvou přikázáních závisí celý zákon a proroci.“ (Mat 22:37)

Závažné odchýlení od tohoto ideálu – záměna prostředku s cílem – je podle starověké terminologie modlářstvím.

A to byl i jediný skutečný důvod obrazoborectví v židokřesťanském náboženství. V pohanských kultech totiž docházelo k přímému zbožšťování kultovních předmětů, soch a obrazů.

Poznámka: k podobnému jevu došlo i v pokročilém judaismu, jak se to projevilo v roce 70. n. l., kdy Židé při dobývání Jeruzaléma Římany považovali zbožštělý chrám za nedotknutelný. Ukryvali se v něm s přesvědčením, že JHWH nemůže dopustit zničení takové „svátosti“ nesoucí jeho jméno. Byla to jen tragicky končící lidská a modlářská iluze. Podobný vztah nabývali i křesťané ke svým svatyním se stejně tragickými konci. Bohu jsou jakékoliv hmotné symboly lhostejné. Lze jej ctít jedině *duchem a pravdou* – rozvíjením mravních principů.

Ale i v takto duchovně vyspělém konceptu jako je křesťanství si velmi nebezpečné sklony k „modlářství“ najdou svoji cestu. Jeho moderní alternativou je fundamentalismus, tedy záměna prostředku s cílem – uctívání „uctívání“, čili uctívání kultu a jeho nadřazení nad zdravý rozum nebo obecný prospěch.

Všechny náboženské systémy, které v historii nenapravitelně propadly tomuto nešvaru, byly vyhlazeny. A téměř všechna náboženství s ním musí bojovat – dnes zvláště islám, ale i křesťanství.

VÝZNAM POJMU

V dobách Kristových bylo toto *nebeské království* velice aktuálním tématem. Jeho příchod začal hlásat Jan Křtitel.

„Za těch dnů vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“ (Mat 3:1,2)

V jeho díle pokračoval dál Ježíš Kristus. To jsou známá fakta. Jejich výklad však křesťanská teologie postupně tak zkomplikovala, že smysl zůstal zastřen. Evangelisté naštěstí zachovali jeden výrok, který poskytuje velmi názorné vysvětlení:

„Proto vám říkám: *Boží království vám bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.*“ (Mat 21:43)

CO NÁM TENTO VÝROK SDĚLUJE ?

- Boží, nebeské království už měli Židé, ale měli o něj přijít. Toto království byla kdysi politická a v době Ježíšově už jen duchovní správa garantovaná nebesy.
- Toto království měl dostat někdo jiný, kdo lépe splní potřebná kritéria. Přitom není důvod se domnívat, že by mělo fakticky jít o něco jiného – židovské *Boží království* je precedentem křesťanského.
- Pokud nějaká vláda má být právoplatně prohlášena *Boží vládou*, musí splňovat nebesy stanovená kritéria (ovoce), nebo o ně vážně usilovat.
- Židům, ač se o to obecně snažili, se tato kritéria nedařilo splnit

---

Poznámka: Přestože židovský národ jakožto Boží smluvní lid udělal obrovský pokrok v období po babylonském exilu, helénská kultura jej ve své progresivitě prostě předběhla, a to v oblasti jak civilizační, tak i duchovní. To prakticky znamenalo selhání židovské kultury v této době. Židé totiž měli být světlem národů a k tomu byli od Abrahama systematicky vychovávaní. Na úspěchy svých reforem byli nepřiměřeně hrdí a neschopní sebereflexe, což zastavilo jejich schopnost dalšího rozvoje. Odmítnutí Kristova učení elitou židovského národa už jen potvrdilo, že na myšlenky toho formátu byli jako národ naprosto nepřipraveni. Antický svět byl díky své všestranné, pokročilé a už i humanistické filosofii na příchod Krista mnohem lépe připraven. Křesťanství se zde rozšířilo rychlostí blesku.

Na otázku *co je to Boží království* lze tedy odpovědět, že je to mocenská (politická) správa, splňující Bohem (nebesy) stanovená kritéria a sledující Bohem stanovený cíl.

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ A APOŠTOLÉ

Rozuměli ale Ježíšovi a Janovi posluchači pojmu *Boží království* skutečně takto? O tom nemůže být pochyb:

„Zatímco tomu naslouchali, pronesl navíc podobnosti, protože byl blízko Jeruzaléma a oni si představovali, že *Boží království se projeví okamžitě.*“ (Luk 19:11)

Židé, včetně apoštolů, očekávali obnovení politické moci mesiáše, (což je pomazaný král), který porazí Řím a podle starozákonních proroctví ovládne dokonce celý svět. To je známý historický fakt⁴.

---

⁴ Např. J. Flavius, Židovská válka

Apoštolé přirozeně chápali Janovo i Kristovo kázání jako předzvěst příchodu moci mesiáše. Příchodem *Božího (nebeského) království* rozuměli příchod této moci. O tom svědčí i výše zmíněný text. Chápali to ale správně? Ve spojitosti s tímto tématem je totiž zřejmé, že jim Ježíš cosi nechtěl říci.

„Ti, kteří tam byli s ním, se ho ptali: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“ Řekl jim: „není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci ...“ (Sk 1:6,7)

Pokud tedy *Boží nebeské království* nemělo být v nebi - a tato představa vznikla až mnohem později díky mystikům a jejich únavě z nenaplněných utopických očekávání - v čem spočíval omyl apoštolů?

POLITICKÝ ZLOČIN

Pro ještě hlubší pochopení kázání a výraziva Jana Křtitele, Ježíše a raných křesťanů na téma Božího království je nutno si uvědomit politické realie dané doby.

V celém tehdejší středomoří, včetně Palestiny, byl v té době nastolen *Pax Romana* – římský pořádek věcí - *římský mír*, udržovaný velmi efektivním a obávaným válečným strojem římské armády. Judea jako velmi odbojná a nepokojná provincie byla pod přísným dohledem císařských úředníků.

V prvním století, v době nástupu křesťanství, by přiznání takovýchto mocenských ambic bylo politickým zločinem. Pravděpodobně i z bezpečnostních důvodů používali nejen Kristus, ale i apoštol Pavel ve svém vyučování výlučně termíny jako *nebeské království*, *nebeský trůn*, *nebeská místa*, *nebeské moci* atd., pokud hovořili o budoucí vládě. V souladu se starozákonní alegorií tak elegantně odvedli pozornost politických úřadů. Jejich učení pak budilo zdání jakéhosi tajemného mystéria, čímž velmi dobře zapadalo do dobového koloritu⁵.

Bylo lepší vypadat v očích tehdejší úřední moci jako náboženští blouznivci a blázni, než se jevit jako političtí zločinci. V takovém případě by totiž byli křesťané hned na počátku nemilosrdně vyhlazeni.

K jejich zabíjení nakonec stejně docházelo, ale z trochu jiných důvodů.

JEŽÍŠ PŘED PILÁTEM

Podobnou taktiku lze sledovat při Ježíšově vyšetřování před Pilátem. Na jeho otázku, zda je králem Židů, odpovídá skutečně poněkud záhadně. Srovnajme tři překlady textu z evangelia Jana:

„*Mé království není z tohoto světa... není odtud.*“ [EP]. „*Mé království není částí tohoto světa... není z tohoto zdroje.*“ [PNS] „... *ale nyní mé království není odsud*“ (Jan 18:36; KB)

Není naše tvrzení o nastolení politické moci Božího království v rozporu s tímto Ježíšovým výrokem? Někteří kritikové, argumentující tímto výrokem, totiž dokonce vytýkají křesťanstvu, že vůbec uchopilo politickou moc.

Tyto výtky odrážejí nepochopení skutečného stavu věci, protože jak měl Ježíš Pilátovi stručně a srozumitelně vysvětlit⁶:

- Že jeho království začne získávat politickou moc (podle precedentu ustanovení království 1. smlouvy) až za cca 400 let⁷, a že se tedy nebude týkat ani Piláta, dokonce ani deseti generací jeho potomků?
- Že toto království nebude dobývat svět mečem, ale duchem (Zach 4:6), konkrétně šířením ideologie, což by byla novinka a v očích tehdejší politické strategie, a tedy i v očích Pilátových, zcela absurdní a směšná představa, které by neuvěřil?
- Že jeho království obecně vzato nebude v žádném případě moc tehdejšího Říma nijak ohrožovat? (Toho se Římané nejvíc báli.)
- Že Ježíš není tolik očekávaný vůdce povstání proti Římanům?

Ježíš reagoval na Pilátovu otázku jen velmi stručně - *mé království není z tohoto (současného pohanského) světa*. Ježíš se zde snažil chránit především bezpečnost svých učedníků.

Poznámka: Překlad výše uvedeného textu je poněkud nejednoznačný, ale po srovnání překladů je zjevné, Ježíš zde skutečně hovořil o zdroji moci tohoto království. Že Ježíš vedl s Pilátem velmi fundovanou diskusi na politické téma – víme z další Ježíšovy námitky vůči Pilátově výhrůžce: „*Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána*“. Každá moc potřebuje ke svému výkonu oprávnění. Moc Božího království tehdy ještě neměla podporu světa (lidí nebo jejich aristokracií), ale zatím pouze nebes. Z právního hlediska toto království ani nemohlo být dobyto silou, (Bůh lidem nic nenutí), ale jedině dobrovolným přijetím atributů jeho moci, což se v době raného středověku skutečně dělo. Piláta odpověď uspokojila – právní hledisko Ježíšovy odpovědi jako politicky vzdělaný úředník patrně pochopil. Neviděl již důvod k jeho odsouzení a chtěl jej proto propustit.

Zároveň Ježíš dále otevřeně řekl, že kdyby se království křesťanů stalo „částí“ světa⁸, křesťané nebudou moci

⁵ Doba přelomu tisíciletí byla obdobím vzmáhajících se mysteriózních kultů, jako např. kulty Isis, Artemis, kulty Adonise, Mithry, různých gnostické kulty atd.

⁶ Aby ho nepodezíral z úmyslu jej obelstít a nakonec neobvinil nespravedlivě. Šlo o vyšetřování politického vězně!

⁷ Bude vysvětleno v příští kapitole.

⁸ V textech typu Jan 15:19, Jak 4:4, je míněn svět neznající Boha Bible - pohanský či ateistický svět. V dnešní době „zchátralého“ křesťanství jsou však tyto texty opět na pováženou. Spíše ale v duchu 2M 23:2

dál zůstat pacifisty, ale budou muset zájmy tohoto království hájit případně i mečem.

„*Kdyby mé království bylo částí světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán...*“ (Jan 18:36)

Toto království se tedy nemělo ujmout politické moci tradiční násilnou formou, ale zcela novým způsobem - postupným šířením a dobrovolným přijetím ideje, demokraticky. Ačkoliv je následující text v evangeliu anachronismem, dobře vystihuje ducha Ježíšova myšlení a učení a je platný:

„*A Ježíš přistoupil a mluvil k nim a řekl: „Byla mi dána všechna autorita v nebi i na zemi. Jděte proto a číňte učedníky z lidí všech národů, křtěte je ve jménu Otce a Syna a svatého ducha a vyučujte je všechno, co jsem vám přikázal. A pohleďte, já jsem s vámi po všechny dny až do závěru systému věci.“*“ (Mat 28:19-20)

Vzdělaným farizejům poskytl Ježíš ještě fundovanější odpověď:

„*Ale když se ho farizejové ptali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim a řekl: „Boží království nepřichází se zarážející nápadností, ani lidé nebudou říkat: „Podívejte se, je zde nebo tam.“ „Vždyť pohleďte, Boží království je ve vašem středu.“*“ (Luk 17:20,21)

Jiní překládají: „*ve vás, uprostřed vás*“ atd. Čili Ježíš jím vlastně říká: vy sami se máte stát tím královstvím. Jde o formování zcela nových způsobů chování, vztahů a kultury, které postupným procesem zdokonalování a růstu umožní vznik nového způsobu spravování společnosti.

Poznámka: Evropskou politickou kulturu rytířskosti a čestnosti, pracně budovanou od dob středověku, zničil v době třicetileté války? jediný politik – kardinál de Richelieu, který na svých velmi podlých politických praktikách ukázal svým soupeřům efektivitu machiavelismu a otočil tak v tomto ohledu kolo evropských dějin směrem zpět na hezkou rádku let. (viz kniha Henryho Kissingera – *Umění diplomacie*).

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ JAKO PERSPEKTIVA

Velice důležitou charakteristiku tohoto království vyjádřil Ježíš výrokem:

„*Neustále hledejte nejprve království a jeho spravedlnost, a to všechno ostatní vám bude přidáno.*“ (Mat 6:33)

Zde je opět vidět, že Kristus nepředpokládal, že nový národ, jemuž bylo království předáno (křesťané), dosáhne automaticky všech potřebných vlastností nutných pro vybudování tohoto panství. Kristus proto dal svým učedníkům tento pokyn, aby hlavní důraz kladli na spravedlnost (spravovatelnost) a usilovali tak, slovy dnešní terminologie, o vytvoření právního státu.

Poznámka: Křesťanům na rozdíl od Židů nebyl předán žádný státoporný předpis (Zákon). Takový Zákon, pravidla spravování svého panství, už měli být křesťané schopni tvořit sami a měli tak činit neustále - tedy přizpůsobovat jej stupni svého vývoje a stále zdokonalovat. To odráží vyšší míru svobody, jakou křesťané dostali.

Slíbené království se s konečnou platností začalo formovat skutečně až po čtyřech stech letech křesťanského „otroctví“ - na začátku pátého století, kdy padla Římská moc (utlačovatel křesťanů) pod nájezdy evropských, převážně germánských kmenů. To už ale mělo křesťanské učení na teritoriu bývalé říše převažující ideologický vliv.

Postupně křesťané převzali veškerou správu nejen nad územím poražené říše, ale i nad územím jejich dobytých. Vznikly první křesťanské velmoci – Francká a Byzantská říše. A později velmi stabilní evropská velmoc, tzv. „*Svatá říše římská*“.

Boží království hlásané Janem Křtitelem a Ježíšem Kristem tedy nemělo mystický, ale velice reálný charakter. Tím ovšem hledání království, jak už bylo řečeno, nemělo skončit. Křesťanské národy v tomto hledání stále pokračují - ať si to uvědomují nebo ne – formováním a rozvojem demokracií a právních norem při řízení společnosti.

Jak vážné a bolestné problémy tento proces doprovází, je zjevné z každodenní reality. Bible ovšem realisticky předpokládá, že tento proces nebude snadný.

„*Ode dnů Jana Křtitele až podnes království nebeské trpí násilí a násilníci po něm sahají* (dosl. *se po něm sápu*).“ (Mat 11:12)

POSTKŘESŤANSKÉ OBDOBÍ

Toto království, které hlásal Ježíš, bylo sice úspěšnější než židovské, ale rovněž nedosáhne plně potřebných cílů. Proto má být založen další správní systém, na základě další, už třetí smlouvy - jak bude vysvětleno v další kapitole.

Tato vláda by podle prognóz už svého cíle skutečně měla rámcově dosáhnout. Doba její správy bude ale oproti ostatním věkům poměrně krátká, což bude znamenat zvýšenou náročnost na realizaci jejích cílů.